

ความสุขเล็กๆ หลัง Detected COVID

นางนาฏอนงค์ อรุณวิสัย

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกคัดกรองกระดูก ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน

จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ส่งผลกระทบเป็นวงกว้างไปยังทั่วโลกและทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ประเทศไทยก็เป็นหนึ่งในประเทศที่ได้รับผลกระทบนั้น จากสถานการณ์ดังกล่าว รัฐบาลประกาศนโยบายก่อตั้ง ARI clinic (Acute Respiratory Infection clinic) ไปยังหน่วยงานต่างๆ ทั่วประเทศ เพื่อให้บริการนโยบายของรัฐบาล คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล จึงก่อตั้ง ARI clinic ขึ้นเพื่อให้บริการการตรวจคัดกรองความเสี่ยงติดเชื้อ COVID-19 แบบ One Stop Service ถูกจัดให้บริการด้านนอกอาคาร อำนวยความสะดวกให้กับผู้ที่มีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อ มีการเว้นระยะห่าง (Social Distancing) เพื่อลดความเสี่ยงในการกระจายเชื้อ และสนับสนุนมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส COVID-19 ของรัฐบาล

ฉันเป็นพยาบาลวิชาชีพประจำหน่วยตรวจผู้ป่วยนอกคัดกรองกระดูก ได้อาสาเป็นตัวแทนของหน่วยงานเพื่อไปช่วยปฏิบัติงานที่ ARI clinic ตั้งแต่เริ่มเปิดหน่วยจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส COVID-19 เกิดขึ้นในวงกว้างและทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้การทำงานที่ ARI clinic ในช่วงแรกมีอุปสรรคและปัญหาอยู่บ้าง แต่ด้วยความร่วมมือจากหลายๆ ฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นทีมผู้บริหารที่มีการพัฒนาระบบการทำงานอย่างต่อเนื่อง ภาครัฐและเอกชนที่ส่งเสริมเรื่องอุปกรณ์แพทย์ ตู้ swab ความดันลบที่ได้มาตรฐาน ภาคประชาชนทั่วไปที่นำของใช้ที่จำเป็น อาหารและเครื่องดื่มมาบริจาคให้เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะทีมบุคลากรผู้ปฏิบัติงานทุกท่านที่มีความขยันขันแข็ง มุ่งมั่น อดทนและเสียสละปฏิบัติงานกันอย่างเต็มกำลัง ถึงแม้ว่าทุกคนจะมาจากหลากหลายหน่วยงานและจะต้องเผชิญหน้ากับความเสี่ยงต่อการได้รับเชื้อ COVID-19 รวมทั้งภาวะความกดดันต่างๆ แต่ทุกคนก็ทุ่มเทปฏิบัติหน้าที่ของตนเองอย่างดีที่สุด ทำให้ฉันรู้สึกมีความสุขทุกครั้งที่ได้ปฏิบัติงานที่นี่

14 กรกฎาคม 2564 ฉันได้รับแจ้งจากหัวหน้าว่า น้องธุรการที่ปฏิบัติงานด้วยกันที่ ARI clinic ซึ่งน้องนั่งทำงานอยู่ข้างๆ ฉันตลอดเวลาติดเชื้อ COVID-19 ฉันรู้สึกตกใจเล็กน้อย หลังจากที่ยาบาลหน่วยควบคุมการติดเชื้อ (ICN : Infectious Control Nurse) สอบสวนโรค ฉันถูกประเมินว่ามีความเสี่ยงต่ำ เพราะใส่ mask ตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน ประกอบกับพื้นที่ที่ปฏิบัติงานเป็นพื้นที่เปิดโล่งและไม่ได้รับประทานอาหารร่วมกัน แต่ด้วยความไม่ประมาทฉันจึงขอทำ RT-PCR ในวันที่ 7 นับจากวันที่ใกล้ชิดผู้ติดเชื้อซึ่งตรงกับวันที่ 18 กรกฎาคม 2564 ผล RT-PCR ของฉันพบว่าไม่ติดเชื้อ ฉันรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก ถึงจะต้องกักตัวแต่ฉันก็ยังขอเว้นระยะห่างจากคนรอบข้างทั้งที่บ้านและที่ทำงาน จนการรับประทานอาหารร่วมกับผู้อื่น เพราะเราไม่สามารถรู้ได้เลยว่าเราได้รับเชื้อมาแล้วหรือไม่ ถึงแม้ว่าผลจะยังไม่พบเชื้อก็ตาม ช่วงบ่ายของวันที่ 19 กรกฎาคม 2564 ฉันเริ่มรู้สึกกระหายคอเล็กน้อย ด้วยความไม่สบายใจ ฉันจึงรีบรายงานอาการต่อหัวหน้าทันที และขออนุญาตลาหยุดเพื่อสังเกตอาการ ด้วยความห่วงใยและขานรับนโยบายของคณะ หัวหน้าจึงให้ฉันหยุดและรายงาน ICN รับทราบ ICN นัดให้ฉันมาตรวจ RT-PCR ซ้ำเมื่อครบ 48 ชั่วโมงหลังจากการตรวจครั้งแรก 20 กรกฎาคม 2564 ฉันมาตรวจ RT-PCR อีกครั้ง รอบนี้ฉันไม่รอด ผลตรวจของฉัน “Detected” ทำให้ทุกคนในบ้านต้องเข้ารับการตรวจหาเชื้อ COVID-19 ฉันรู้สึกว่าช่วงเวลาของการรอผลตรวจช่างแสนยาวนานเหลือเกิน ฉันกังวลและคิดไปต่างๆ นานา เพราะฉันมีทั้งลูกชายวัย 5 ขวบ กับลูกสาว 7 ขวบ คุณแม่วัย 62 ปี ซึ่งมีโรคประจำตัวเป็นหอบหืด และสามีที่เป็นโรคอ้วนมีค่า BMI มากกว่า 35 ซึ่งถ้าหากมีใครติดเชื้อขึ้นมา เกรงว่าอาการจะรุนแรง ความกังวลของฉันเบาบางลงเมื่อได้ยินเสียงข้อความแจ้งผลการตรวจของทุกคนว่า ไม่มีใครพบเชื้อฉันรู้สึกโล่งใจเหมือนยกภูเขาออกจากอก 22 กรกฎาคม 2564 รถ Ambulance มารับฉันที่บ้านเพื่อเข้ารักษาตัวที่ Hospital ขณะที่ฉันกำลังเดินลากกระเป๋าไปขึ้นรถ ฉันได้ยินเสียงลูกชายพูดขึ้นมาว่า “น้องจะไม่มีแม่แล้วใช่ไหม” หัวอกฉันเป็นแม่รู้สึกหวาดหวั่น เพิ่งเคยสัมผัสความรู้สึกว่าหัวใจสลายเห็นอย่างไร อยากรจะเข้าไปกอดลูกแต่ก็ทำไม่ได้ ทำได้เพียงมองหน้าลูกๆ และทุกคนในบ้านแล้วตัดใจเดินขึ้นรถและรถก็แล่นออกมา

เมื่อมาถึงโรงแรมฉันได้รับการตรวจเชื้ออุณหภูมิร่างกาย วัดความดันโลหิตและเอกซเรย์ปอด ผลตรวจของฉันปกติ แพทย์จ่ายยาให้รับประทานตามอาการ ซึ่งฉันมีแค่อาการไอเพียงเล็กน้อยจึงไม่ต้องการยา Favipiravir ในแต่ละวันจะมีแพทย์และพยาบาลโทรมาสอบถามอาการ วัดไข้กับวัดค่าออกซิเจนด้วยตัวเองเช้าเย็น และมีการตรวจเอกซเรย์ปอดทุกๆ 2 วัน นี่คือกิจวัตรใหม่ของฉัน ระหว่างพักรักษาตัว ฉันมีความรู้สึกเหงา, ว่าง, คิดถึงทุกคนที่บ้าน ลูกๆ ของฉันทำอะไรอยู่ แม่ที่ต้องแบกรับหน้าที่ดูแลหลานๆ และทุกคนในบ้านจะไหม้ “เฮ้อ” วันเวลาในแต่ละวันของฉันช่างแสนยาวนานเหลือเกิน วันวันฉันได้แต่นั่งมองดูคอนกรีตสีขาวซีดๆ และมองดูรถ Ambulance ที่วิ่งเข้าออกโรงแรมทั้งวัน นั้นแสดงให้เห็นว่าอยู่ติดเชื้อ COVID-19 ไม่ได้ตลอดเวลา หลังจากฉันเข้าพักรักษาตัวได้ 3 วัน ฉันก็ได้รับข่าวร้ายอีกครั้งว่า สมาชิกในครอบครัวของฉันทั้งหมดตรวจพบเชื้อ COVID-19 ความรู้สึกกังวลหวนกลับมาหาฉันอีกครั้ง มันทำให้ฉันรู้สึกหนักอึ้งอยู่เฝ้าอยู่เฝ้า กระบวนการรักษาของพวกเขาจะเป็นอย่างไร ต้องรอนานไหม จะรักษาที่ไหน อาการของพวกเขาจะเป็นอย่างไร ครอบครัวของฉันได้รับโอกาสเข้าพักรักษาตัวที่โรงแรมเดียวกันกับฉันและได้มาอยู่ห้องเดียวกัน โชคดีมากที่ผลตรวจเอกซเรย์ปอดของทุกคนในบ้านปกติ มีแต่ของสามีเท่านั้นที่สูญเสียการรับรส แพทย์จึงให้เริ่มรับประทาน Favipiravir ทันที ณ เวลานั้นความเหงาและความกังวลของฉันค่อยๆ จางหายไป กลับมีความสุขเข้ามาแทนที่เมื่อลูกๆ และครอบครัวของฉันได้มาอยู่ร่วมกันถึงแม้จะเป็นห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ และต้องเข้ามาอยู่เพราะติดเชื้อ COVID-19 แต่ฉันทำให้ฉันได้พักและได้ใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวอย่างมีความสุขเหมือนเดิม จากที่เคยทำงานทุกวันจันทร์ถึงอาทิตย์ ออกจากบ้านตั้งแต่ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นกลับบ้านหลังพระอาทิตย์ตกเพราะด้วยภาระและหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ ทำให้ฉันมีเวลาอยู่กับลูกๆ น้อยมาก ไม่น่าเชื่อเลยว่าการป่วยครั้งนี้ทำให้ฉันได้ค่าครอบครัวคืนมา ฉันมีเวลาให้กับลูกๆ พาอ่านเขียนเรียนหนังสือ อาบน้ำ เล่านิทานให้ฟังก่อนนอน และได้ใช้ชีวิตร่วมกับครอบครัวอย่างมีความสุข นอกจากครอบครัวแล้วการป่วยครั้งนี้ยังทำให้ฉันได้รับรู้ถึงความห่วงใยจากคนรอบข้างที่คอยให้กำลังใจโทรสอบถามอาการตลอด รวมถึงเพื่อนๆ พยาบาลที่มามีอาทรหน่วยที่ Hospital แห่งนี้ที่คอยส่งเสบียงให้ไม่ขาด และเห็นสิ่งอื่นได้นั่นคือว่าฉันโชคดีเหลือเกินที่ได้ทำงานที่โรงพยาบาลรามาธิบดีแห่งนี้ ทำให้ฉันได้ทำงานที่ฉันรักและเมื่อถึงเวลาที่ฉันเดือดร้อนหน่วยงานก็ไม่เคยทอดทิ้งฉัน ฉันขอคิดไม่ได้เลยว่าถ้าฉันไม่บุคลากรที่นี่ หากฉันและครอบครัวได้รับเชื้อ COVID-19 เราจะได้การตรวจรักษาอย่างทันทั่วทั้งที่แบบนี้นี่ใหม่ จะต้องรอเตียงเพื่อเข้าพักรักษาตัวนานแค่ไหน อาการของพวกเขาจะเป็นอย่างไร ขอบคุณจากใจจริงที่ไม่ทิ้งกัน “ขอบคุณค่ะ”

ฉันและครอบครัวพักรักษาตัวอยู่ที่ Hospital แห่งนี้เป็นเวลา 2 สัปดาห์ แพทย์ก็อนุญาตให้เราทุกคนกลับบ้านได้ กว่า 17 ปี ที่ฉันทำงานในโรงพยาบาลรามาธิบดีแห่งนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้หยุดงานยาวนานที่สุดและ มีความสุขที่สุด ฉันได้พักกายและใจเติมพลังใจจนเต็มเปี่ยม แล้ววันนี้ฉันพร้อมแล้วที่จะกลับไปทำงานที่ฉันรักและภาคภูมิใจอีกครั้ง ฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนึ่งสองสามปีของฉันจะช่วยเป็นแรงเสริมของหน่วยงานได้ไม่น้อย ฉันจะนำประสบการณ์จากการได้รับเชื้อ COVID-19 ในครั้งนี้ไปเป็นบทเรียนและเป็นแนวทางในการให้ความรู้และคำแนะนำแก่ผู้รับบริการ รวมทั้งบุคลากรของหน่วยงานเพื่อเสริมแรงให้ทุกคนสามารถก้าวข้ามผ่านวิกฤตการณ์ COVID-19 ไปด้วยกันนะคะ สู้ๆ ค่ะ